

1.4. Nová fáze legendy

1.4.1. Uspořádání legendy – *George Klein*

V únoru 1953 noviny "*Hamburger Morgenpost*" publikovaly sérii třinácti významných článků, věnovaných létajícím talířům a příběhům nacistických disků. Obnovily a zpřesnily se zprávy od Schrievera z předchozích let.

Jeden z článků, pod názvem "*Postavili jsme létající talíře*" byl podepsán *George Kleinem* (což byl, podle německého badatele *Klaus-Peter Rothkugela* jistý *Georg Sautier*, tedy ten samý autor, který napsal článek o discích v německém časopise "*Kristall*" v roce 1950).

V článku se psalo, že historie létajících talířů vznikla v dubnu 1941. Tehdy *Göering* prý oslovil skupinu leteckých konstruktérů na Ministerstvu letectví k vývoji rychlejších a alternativních tvarů letadel.

Ke zkušebnímu letu létajícího talíře došlo v Praze 14. února 1945 a byl zde podrobně popsán. Byl mu přítomen záhadný pan *Habermohl*. Kromě několika grafických rekonstrukcí, noviny také zveřejnily dopis jistého *Joachima Roehlike*, který tvrdil, že za války byl stíhacím pilotem v Čechách, a v letech 1944 a 1945 byl informován o existenci jakýchsi "kruhových řízených střel", které jsou již k dispozici.

Na jaře roku 1953, německé noviny "*Welt am Sonntag*" (1) publikoval rozhovor s *Georgem Kleinem* (který byl v následujících článcích v souvislosti s existencí nacistických disků označován několika nepravděpodobnými tituly a kvalifikacemi: např. spolupracovník ministra zbrojení *Alberta Speera*, apod.).

Klein převzal zprávy z tisku z předchozích dvou let a udělal vlastní verzi, kterou ještě obohatil a rozvinul.

V článku pod titulkem: „*První létající talíř vzlétla v roce 1945 v Praze*“, *Klein* viděl tento zkušební let disku 14. února 1945: během tří minut vystoupal do výšky 12400 m. Letoun dosahoval rychlosti 2200 km/h, odolával produkovanému ohřevu díky konstrukci ze speciálních kovových slitin. Byl "řízen paprsky" a byl stabilizován za letu pomocí gyroskopů.

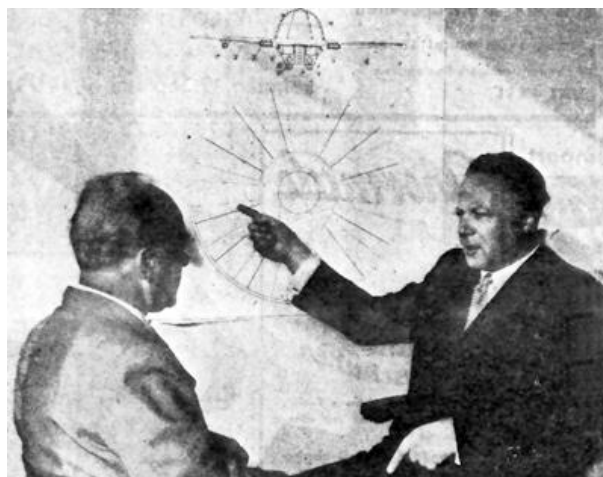
Obr.1 Článek „První létající talíř vzletl v roce 1945 v Praze“

Podle Kleina byly dva oddělené projekty: jeden v čele s *Miethe* a orientován k vytvoření disku o průměru 42 metrů, a druhý, řízený *Schrieverem* (který prý podle Kleina zemřel před dvěma týdny. Vše tedy stálo na něm, osoba, která by to mohla potvrdit, zemřela. Ve skutečnosti *Schriever* zemřel 16. ledna 1953 po dopravní nehodě). Další konstruktér, jistý *Habermohl* (nebo *Habenmohl*) řídil stavbu letadla charakterizovaného mezikružím a centrální sférickou kabinou.

Vývoj se konal v Praze a krátce před příjezdem ruských vojsk byly všechny materiály zničeny, zatímco technici utekli.

Miethe prý dokonce romanticky unikl na palubě raketové stíhačky *Me-163*. S ohledem na povahu stroje a omezený dolet tohoto letadla se to zdá být dosti nepravděpodobné.

Článek (který převzaly také mnohé zahraniční noviny (2), byl doprovázen fotografií Kleina s tazatelem *Dr. Wernerem Kellerem*, a také plánem a profilem disku.

Obr.2 George Klein (vpravo) a jeho tazatel

V lednu 1954 tisk přinesl řadu novinek v souvislosti s existencí létajících talířů v SSSR, vyrobených na základě německých projektů a za přispění německých vědců.

"Kasseler Zeitung" z 11.1.1954 uvedl, že slavné létající talíře, pozorované v roce 1947, byly sovětské, ale vzniklé na základě německých výzkumů, započatých před mnoha lety.

Den poté, noviny "Badische Neueste Nachrichten" oznámily, že se do Německa vrátil po osmi letech práce v tajné sibiřské základně inženýr, který tam spolu s dalšími německými techniky, spolupracoval na vývoji revolučního letadla s názvem Cow 7 (prvních šest prototypů selhalo). Měl možnost pozorovat vertikální vzlety těchto disků, které zmizely během několika sekund z dohledu, díky rychlosti stoupání asi 1000 km/h. Byly vybaveny dvanácti reaktivními motory, stejně jako slavné nacistické V-7 (pozoruhodně použito i stejné číslování). Muž pracoval na stavbě hlavní kabiny, vyrobené z křemenného skla a vyztužené, ve které byla posádka čtyř mužů. Tato kabina zůstala bez hnutí, zatímco se kolem ní vířivě točil prstenec, na kterém byly umístěny reaktivní motory. (3)

Německý časopis "Die 7 Tage" 25.dubna 1954 publikoval článek s názvem "Němci vymysleli létající talíře", s uvedením dvou skic disků od Miethe. Göring si prý objednal od roku 1941 stavbu diskovitých letadel. Vznikly dva projekty, jeden vyvinutý Schrieverem a druhý Miethe. Tento projekt byl původně určen pro vznik bombardovacího letadla, měl 42 metrů v průměru a byl vybaven proudovými motory. Poté, v letech 1944 a 1945, byla kabina umístěna mimo střed disku.

Tato bizarní konfigurace dokonce inspirovala francouzského výrobce hraček, když v polovině 50. let vytvořil plechovou hračku prakticky stejného tvaru. Na hračce byla červená hvězda, která naznačovala hrozící ruský původ, a nápis "Země-Mars", který ukazoval na jeho meziplanetární využití.

Disk *Miethe* byl vybaven dvanácti reaktivními motory, z nichž 8 bylo použito na cestovní let, zatímco ostatní byly použity při manévrech. Jejich trysky mohly být také nasměrovány dolů k zemi pro kolmý vzlet a přistání.

Na konci července 1954, začala kolovat pověst, že švédská nákladní loď "Smoken" vzala na palubu tři uprchlíky, Rusy, kteří se ztratili v mlze na ruském území. Jednalo se o tři inženýry, kteří unikli ze zakázané oblasti, kde se vyráběly létající objekty. Každý den vyrobili až 20 letadel ve tvaru disku, startující vertikálně, a pak po několik hodin letu přistály v tundře. Technici tvrdili, že letadlo mohlo nést "300-800 osob" průměrnou rychlostí 7000 km/h. Na výrobě se podíleli i němečtí technici.

Georg Klein se objevil opět v roce 1954, po velké vlně pozorování UFO v Evropě.

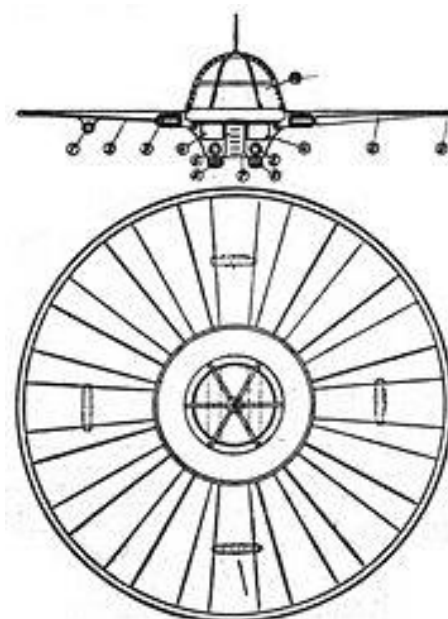
Četné noviny (4), včetně italských (5), přinesly zprávu z článku, publikovaného v novinách "Tages Anzeiger" (Curych), ze dne 18. září 1954. V něm byl uveden rozsáhlý dlouhý rozhovor s Kleinem, plný technických informací o vlastnostech velkého disku, představující v podstatě stejný příběh, publikovaný před rokem.

V článku by zmíněn *Belluzzo*, ovšem chybně jako "*Bellouzo*", což převzala většina pozdějších zdrojů jako "*Bellonzo*"), jehož role byla snížena na pouhého spolupracovníka *Schrievera*.

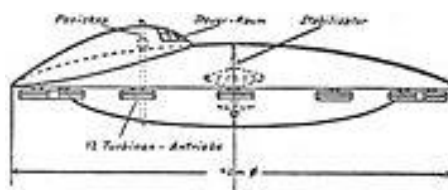
Byly tam zmíněny dva typy disků:

- jeden o průměru 16 m a s 5 reaktivními motory,
- druhý o průměru 42 m a s 12 motory (což jsou zjevně převzaté údaje z předchozích příběhů o objevu létajících talířů, označovaných jako "ruské".)

Klein uvedl, že v roce 1952 na ostrově *Svalbard* havaroval německý prototyp létajícího disku.

Obr.3 Původní tvar Kleinova disku

Obr.4 Rekonstrukce disku Miethe

Také tvrdil, že ve Švýcarsku představil model létajícího talíře v malém měřítku a poháněném elektrinou: chtěl získat finanční prostředky potřebné k vytvoření prototypu, který by mohl přepravit dvě nebo tři osoby.

Téměř o měsíc později, stejné noviny ve vydání 16. října 1954 zveřejnily dlouhý článek podepsaný "Georgem Kleinem", který shrnul své předchozí prohlášení, s odvoláním na kanadský projekt Avro a představil několik skic disku Miethe, ovšem již předtím zveřejněné v novinách "Die 7 Tage", v dubnu loňského roku.

Klein zopakoval vývoj disků o průměru 42 m v letech 1941 - 1942, jehož první modely byly rádiem řízené, kontrolované radarovými věžemi. Vychvaloval nadřazenost tvaru disku při

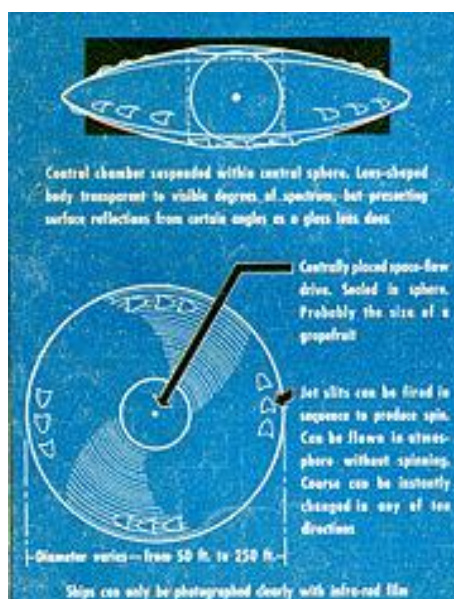
stavbě vysoce výkonných letadel, i jeho technické podrobnosti, jehož původ byl vždy přičítán *Miethe*.

Opět zopakoval legendu o havarovaném disku na *Špicberkách*, což byl samozřejmě, německý prototyp. (6)

Tato tendence, spojit osobní tvrzení s konkrétním příběhem, aby se dosáhlo větší důvěryhodnosti, byla společná pro většinu údajných vynálezců disků v padesátých letech.

Klein předložil tak vlastní referenční rámec, ve kterém soustředil vše, co již bylo publikováno v tisku v předchozích letech a uspořádal tyto příběhy tak, aby omezil jejich nesrovnalosti s originálním příběhem.

Každá ze čtyř postav, zapojených v oblasti nacistických disků získala tímto svůj vlastní nezávislý projekt a zcela odlišný od ostatních.

Obr.5 *Fantastic Adventures* č. 11/1947

Legenda, kterou *Klein* uspořádal, mohla pokračovat a byla založena na klíčovém prvku:

- žádná z postav nemohla potvrdit nebo vyvrátit to, co *Klein* tvrdil: *Belluzzo* a *Schriever* zemřeli, zatímco *Miethe* a *Habermohl* pravděpodobně vůbec nikdy neexistovali!

Řešení německých talířů s proudovými motory umístěnými různými způsoby, jak po obvodu disku nebo jinak, pravděpodobně pramení z toho, že proudové motory byly v této době nejpokročilejším řešením pohonného systému a byly v přímém vztahu k technologickým zázrakům německých tajných zbraní. Je proto logické, že byly použity také v souvislosti s touto novou, další zázračnou zbraní. Diskoidní tvar letadla a rotační pohyb s ním spojený, určuje uspořádání motorů tak, aby mu udělily tento pohyb.

Ale "vynálezci" disků tím nenavrhli nic nového. Obrázky disku, poháněného takto tryskovými motory, byly již předtím šířeny prostřednictvím tisku a komiksů. V poněkud odlišné podobě sehrál svou roli i v prvním filmu o létajících talířích v USA, v prvních lednových dnech roku 1950.

Kleinův příběh byl publikován v řadě evropských novin (7), (ale i jinde než v Evropě, například v Austrálii (8)), obvykle s titulky, které zdůrazňovali pozemský (zejména německý) původ létajících disků. Podle některých zdrojů, i slavný letecký konstruktér *Ernst Heinkel* podporoval Kleinovu verzi, opakující ji pozoruhodně téměř slovo od slova (9).

V listopadu 1947 americký časopis "*Fantastic Adventures*" zveřejnil v kontextu diskuse, která spojovala objevení létajících talířů s návratem starých bohů - mimozemšťanů - Egypta a dalších ztracených civilizací, dvě skici létajících talířů s centrální kabinou. Letoun byl vybaven 12 proudovými motory (ve čtyřech skupinách po třech), stejně jako v pomyslném "V-7".

Prohlášení Kleina, jak poznamenal francouzský badatel *Joseph Altairac* (10) vyvolává dojem, že šlo o vývoj reálného programu ve velkém stylu a s dostatkem zdrojů, a to jak finančních a lidských. Prohlášení většiny ostatních vynálezců disků, naopak navozoval dojem skromných manufakturních podmínek, vcelku utajených a s pomoci pouze několika zaměstnanců, z nichž někteří třeba vůbec nevěděli, na čem pracují.

Znamenalo to vzkříšení romantické představy geniálního vynálezce. V tomto případě ještě více podbarvené nádechem zlé nacistické vědy a skutečností, že vše muselo být maskováno a utajeno.

Ale velký program by vyvolal navzdory tajemství, přece jen jisté materiální stopy a historické dokumenty: Nic takového se nikdy nenašlo.

Příběh však vždy fascinoval a vzrušoval mysl laiků i odborníků, vzbuzoval zvědavost, ne-li zájem mnoha lidí.

To je jeden z důvodů, proč příběhy a legendy o "nacistických UFO" vedly na počátku 80. let 20. století k bohaté produkci dokumentárních filmů, knih apod., nejen o fantastických zbraních a technologiích, ale i o nacistických kosmických cestách do vesmíru, na Měsíc i Mars, a dokonce i na hvězdu *Aldebaran* za pomoci antigravitace, tajemných energií a dokonce i cestování v čase...

1.4.2. První fantazie

Příběhy "vynálezců", byly považovány za pravdivé nebo alespoň za možné, dokonce i některými "učenci" a "odborníky", což pomáhalo při podpoře samotných příběhů.

Časopis "Time" 23.září 1954 vydal dlouhý článek raketového německého experta *Hermannu Obertha* (10), který (v rámci jeho teorie, že létající talíře jsou mimozemská plavidla) se zmínil o existenci některých V-7 (12), a citoval některé údaje, které však byly zveřejněny v tisku v předchozích letech.

V říjnu 1954 italský časopis "Horizonty" odkázal na brožuru, která měla vyjít v nejbližší době v Berlíně a měla se specializovat na létající talíře jako výsledek jednoho z projektů německých tajných zbraní.

Článek vcelku, ale spíše matoucím způsobem, přinášel nějaké novinky týkající se vynálezců, kteří se objevili na scéně v minulých letech, a které byly zveřejněny v německém časopisu "Die 7 Tage" dne 25. dubna 1954. Například *Rudolf Schriever* byl popisován jako "známé letecké eso a zkušební pilot", který zemřel v průběhu testování prvního létajícího talíře, a to už v roce 1941! O čtyři roky později, byl finální prototyp již hotov, byl vybaven dvanácti motory, umístěnými po obvodu a s centrální kabinou. Při zkušebním letu disku, když byl dálkově ovládán, se nevrátil na základnu. O několik měsíců později (podle jiných zdrojů, "po válce"), britská hlídka našla na Špicberských ostrovech trosky netradičního letadla: to byl právě tento německý disk, který tam havaroval...

Dne 31. října 1954 časopis "Wiener Echo" přinesl příběh *Dr. Ronalda Richtera*, původem z Čech. Předvedl v podstatě nesmyslný a bizarní nápad na výrobu atomové energie z uranu

pomocí jakéhosi "termického způsobu". Aby se zavděčil Hitlerovi, navrhl nová letadla s použitím "elektriny a magnetismu". Dostal tak na starosti pracovní skupiny (samozřejmě) v *Peenemünde*. Na konci války Richter vzal s sebou všechny dokumenty projektu a uprchl do Argentiny, kde se stal chráněncem první dámy *Evity Perónové*.

Na ostrově *Huemul* bylo pro něj postaveno velké vývojové centrum, protože konečným cílem *Peróna* bylo získat revoluční zbraň, s níž by se Argentina stala světovou velmocí. (13)

Stejný zdroj uvedl, že několik francouzských novin přineslo prohlášení jistého *Georgese Grondeau*, že Hitler má útočiště u jižního pólu a odtud létají talíře, jejichž pohonný systém souvisí s magnetickým polem Země.

Obr.6 *Realita Romanza*, 2.12.1954

Italský týdeník "*Realita Romanza*" publikoval 2.12.1954 článek, bohatě ilustrovaný proslulým umělcem *Curt Caesara*, ve kterém se psalo o "létajících talířích" a hlavně o "V-7".

Článek v podstatě vycházel z údajů zveřejněných v minulosti o historii *Miethe*. 17. dubna 1944 talíř letěl nadzvukovou rychlostí do výšky téměř 21.000 stop a měl dolet asi 31.000 km (radiem řízené modely mohly letět až 15.000 km). Byl vybaven dvanácti turbínami uspořádanými kolem centrální kulovitého trupu, který zůstal nehybný. V něm byla kabina pro tři piloty a zařízení pro rozhlas a radar. Žhavé plyny, vycházející z otáčejících se turbín za letu jim dával právě jejich charakteristický vzhled.

Brazilský deník "*Diário da Noite*" z 24.prosince 1954, přinesl příběh elektro-radiologa, jugoslávského přistěhovalce jménem *Voislav Todorovic*, který tvrdil, že když byl pět let v nacistickém koncentračním táboře, působil ve službách vědce jménem *Huber Strauss*. Ten se

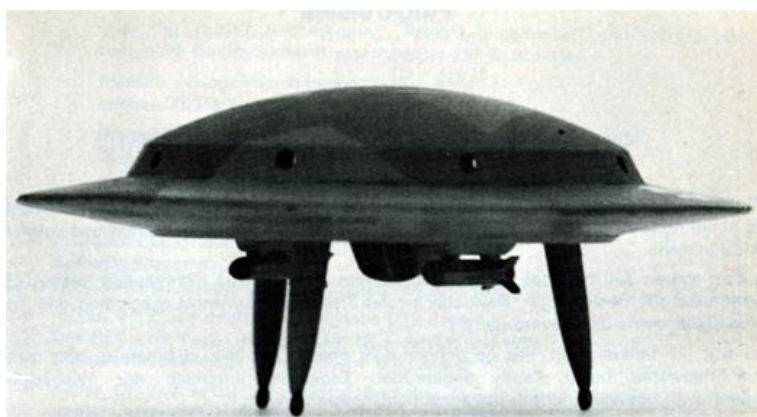
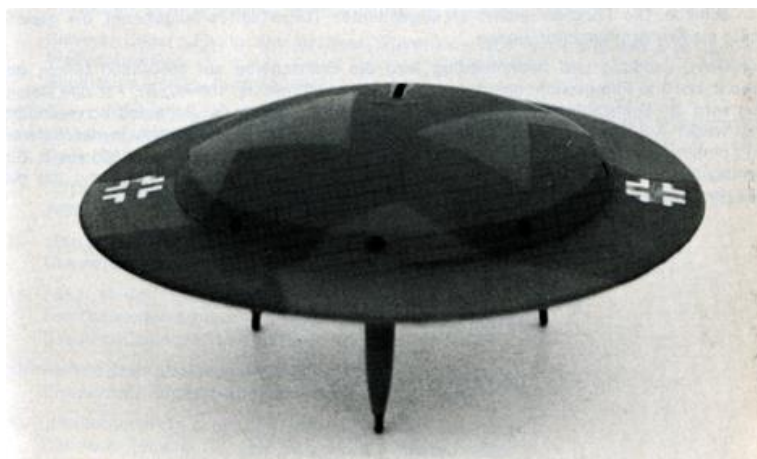
podílel na konstrukci prvního létajícího talíře v malém německém městečku Herzberg am Hartz.

Podivný přístroj obsahoval magnetické zařízení a byl řízen rádiem. Vážil pět nebo šest kilogramů, a jeho cílem bylo najít nepřátelskou pěchotu. Větší disk, navržený pro přepravu vojáků a vojenského materiálu, byl postaven, když bylo město bombardováno. *Todorovic* vyjádřil touhu, aby mohl pracovat pro zemi, která ho přijala, a požádal ministerstvo letectví, aby mu dala k dispozici laboratoř, ve které by za osm měsíců postavil pro Brazílii létající talíř!

Obr.7 Obálka časopisu ZB, č. 25/1957

V roce 1957 německý časopis "ZB" (14) zveřejnil v čísle 25 efektní barevnou obálku, na které několik německých vojáků pozoruje nízko visící létající talíř s německým výsostnými znaky. Připojený článek obsahoval klasické příběhy vynálezců, které se objevily v tisku již v minulých letech.

Obr.7 Foto z časopisu Fokker

1.dubna 1972 časopis letecké firmy "Vereinigten Flugtechnischen Werker-Fokker GmbH" (!) uveřejnil tři fotografie létajícího talíře, který prý vznikl v dílnách firmy Fokker. Šlo o žert, ale snímky se objevily v devadesátých letech v některých amerických publikacích. (15) (16)

Odkazy

(1) Erste "Flugscheibe" flog 1945 in Prag enthueellt Speers Beauftrager. In: Welt am Sonntag, 25.4.1953

(2) I Vrashyni (Athény), 13.5.1953

(3) 2.4.1. Sovětské verze. In: Jak to bylo s nacistickými létajícími talíři? KPUFO.CZ, 2017

(4) Stuttgarter Zeitung, 23.9.1954; Allgemeine Zeitung Mainz, 1.11.1954

(5) La Sicilia e Il Giornalde dell'Isola, 2.11.1954

- (6) (-r-): *Havárie UFO nebo mystifikace (1)*. ZaZ, 18.4.2016. Internet: <http://www.zahadyazajimavosti.cz/index.php/ufo/810-havarie-ufo-nebo-mystifikace-1>
- (7) *Allgemeine Zeitung Mainz*, 1.11.1954; *La Provincia di Cremona*, 5., 23.11.1954; *Corriere d'Informazione*, 11.11.1954; *La Tribune de Genève*, 18.11.1954
- (8) *Der Flieger*, 11/1954
- (9) *The Sydney Morning Herald*, *The Age*, 20.11.1954
- (10) Altairac, Joseph: *Un mythe technologique: la légende du V7*. *Scientifictions 1*(2), 1997, s. 29-134
- (11) Hermann Oberth. Wikipedia. Internet: https://en.wikipedia.org/wiki/Hermann_Oberth
- (12) *Flying Saucer Review* 1 (2), 12
- (13) Project Huemul. Wikipedia. Internet: https://en.wikipedia.org/wiki/Huemul_Project
- (14) "Das gab's - die fliegende Untertasse der deutschen Luftwaffe". ZB, *Illustrierte für Menschen im Atomzeitalter*, 25.12.1957
- (15) Hamilton, W.F. (1991). "Cosmic top secret". New Brunswick: Inner Light Publications
- (16) *Verdichtung 2113 / VFW-Fokker Schildkröte Bremen 1972 ≠ Foo Fighter*. Eratik. Internet: http://www.erratik-institut.de/7.5.4_V21.4_feuerball/V2113_schildkroete.html